

Pátý dopis ze Zimbabwe

Zatímco severní polokoule naší Země vstřebává teplo a připravuje se na pořádné léto, v Zimbabwe je tomu naopak: do Hwange dorazil podzim. Ne evropský, na jaký jsme zvyklí, ale africký. Mohutné baobaby shazují ze svých rozsochatých korun poslední nažloutlé lístky, okolní rozlehlá buš ztrácí svou bujnou zeleň a viditelně usychá, před dobrovolnickým domečkem se suší snopy sloní trávy na opravu slaměných střech a ve vzduchu se vznáší prach, protože už měsíc nepršelo. My jsme ze skříně museli vytáhnout teplejší deku, abychom se ve studených nocích pod prostěradlem neprobouzeli zimou, a zároveň se každý chladný večer prohřešujeme proti módnímu vkusu, když si nasadíme ponožky do sandálů! Zimbabwe, ti narážejí na hlavy čepice a zahalují se do bund a kabátů, ačkoliv přes den se teploty pořád šplhají ke třiceti stupňům.

Do Zimbabwe přišel podzim a baobaby shazují listí

Některé věci se ovšem nemění. Státní společnosti a instituce se neustále potýkají s problémy při včasné placení svých zaměstnanců, na silnicích vás každou chvíli zastavují policejní kontroly, očekává se hlad kvůli velmi skromné úrodě kukuřice, vláda dosud neurčila datum parlamentních voleb, přestože se měly původně konat v březnu či dubnu, a proto další odhadovaný termín v červnu plave na vodě; život nám i nadále zneprůjemňují výpadky internetu, elektřiny a vody a v obchodech necháváme neuvěřitelné částky za základní potraviny (čtvrtkilová cihlička margarínu za 80 Kč, stejné množství sýra za stovku...). No a my jsme pořád dobrovolníky v Don Boscu, kteří tráví svůj čas v oratoři a od začátku května znovu ve škole, jelikož se rozběhl druhý výukový trimestr akademického roku.

Se studenty jsme do školního tempa vstoupili skutečně rázně – zkouškami z prvního trimestru. Dny tedy spíše než před tabulí trávíme na židli za improvizovanou katedrou před řadami lavic, v nichž sedí naši svěřenci se skloněnými hlavami tvrdě přemýšlejícími nad různě náročnými úkoly. Píší někdy i dva testy denně, aby jich mohli za týden a půl zvládnout napsat všech čtrnáct včetně několika praktických. Bohužel se potvrdily naše obavy, zda je možné v takových podmínkách dosáhnout dobrých výsledků. Hojnost známek "neprospěl" není moc dobrou vizitkou. Ani nás učitelů, ale především studentů, u kterých si teď vybírají daň jejich vysoká nepřítomnost a uvolněný přístup.

Ne vždy však jsou nízká procenta z testů zapříčiněna nekázní. Příběh, jenž jsme slyšeli z několika úst: "Neučil jsem se, nebylo kdy. O prázdninách jsem každý den strávil na poli sklízením kukuřice. Večer se pak moc studovat nedá, nemáme doma elektřinu a číst a počítat něco při svíčke..."

Druhý trimestr je z celého školního roku nejdůležitější. Příští týdny se tedy ponosou ve znamení nelehkého úkolu vměstnat stůj co stůj většinu potřebné látky do více či méně poslouchajících hlav v lavicích.

Probuzený život v prostorách učiliště zároveň poznamenal naše setkávání s dětmi v oratoři. Otevírací hodiny jsme z prázdninového režimu, kdy jsme je tu měli každý den, museli přesunout zpět na pátky, soboty a neděle. I tak v Don Boscu trávíme krásná odpoledne s deseti až třiceti dětmi, to podle jejich nálady. Kluci oceňují hlavně naše nové fotbalové branky. Kdybyste ale někdo měl nápad, jak spravit propíchané gumové míče, byli bychom vděční, protože nyní si musíme vystačit s jedním jediným, který před vypuštěním chrání pouze vteřinové lepidlo.

Kluci oceňují hlavně naše nové fotbalové branky

Sbíрку oratorních her jsme obohatili o ručně vyrobenou dámu a mlýn (víčka od limonád, překližka a lihový fix postačily), třebíčské Člověče, nezlob se a pexeso se zvířaty, jež slaví největší úspěch. Z České republiky nám také došel první balíček, a tak se děti mohly vrátit k vodovkám a pokračovat v likvidaci ping-pongových míčků. Dostali jsme i novou várku obvazů. Nechápeme proč, ale děti se jich častokrát dožadují, aniž by byly zraněné. Trpělivě jim vysvětlujeme, že obinadla jsou určena jen pro případ potřeby a neslouží jako ozdoba. Naďa "ozdob chtivé" černoušky alespoň začala učit z přivezených bavlnek vyrábět pletené náramky na zápěstí.

Pamatujete si také, jak jsme v únoru neslavně vyvěsili na pouhé tři dny oratorní vlajku? O prázdninách nás konečně napadlo, jak ji vylepšit, aby již červenými otisky rukou nepřipomínala logo opoziční strany. Doplnili jsme rudé nohy, siluety zvířat, smajlíky a větší symboly představující čtyři pilíře oratoře: domov, škola, hřiště a kostel. Oratorní vlajka se tedy nedočkala svobodného Zimbabwe, ale přemalování.

S dětmi v oratoři

Posledním současným hitem v oratoři jsou plody baobabu, tzv. "mkomo". Děti se nám často vytrácejí a my víme, kde je najdeme – pod velkým baobabem s praky, kameny a klacky. Čas od času si od nich necháme shodit jedno nebo dvě "mkomos". Doma si pak z jejich bílého vnitřku vyrábíme úžasný mléčný koktejl zvláštní nakyslé chuti.

Tuhle specialitu už asi nikdy v životě znovu nechutnáme...